

for Landsretten, og at det til Sagens *behørig* Procedure for sidstnævnte Domstol lige-
saavel som i Højesteret kræves, at disse retlige Problemer udtømmende og rigtigt
belyses af de mødende Advokater.

Nærværende Udvalgs Formand har imidlertid i saa Henseende fremhævet, at
man i Højesteret var særlig afhængig af Proceduren paa Grund af det i Retten her-
skende særlige Voteringssystem, hvorefter det af den førstvoterende (normalt yngste)
Dommer kræves, at han skal afgive sit Votum umiddelbart efter Procedurens Afslut-
ning, altsaa uden at der — saaledes som det er Reglen ved andre kollegiale Retter
baade her og i Udlandet — finder nogen generel Raadslagning Sted eller levnes den
voterende nogensomhelst Tid til Overvejelser.

Hvis dette for den danske Højesteret særlige Voteringssystem, der ikke hviler
paa Lovregel¹⁾ men alene paa historisk Tradition, bringer Retten i et stærkere Afhæn-
gighedsforhold til Proceduren end efter Forholdets Natur nødvendigt, kunde man heri
se et Argument for at forlade et ejendommeligt System, hvis formentlige oprindelige
Begrundelse²⁾ ikke længere har Gyldighed, og for hvilket ingen Nytte endsiges Nød-
vendighed kan paavises. I hvert Fald kan dette Voteringssystem, der uden paaviselig
Ulempe kan erstattes af den ellers overalt brugelige og af Loven forudsatte Vote-
ringsmaade, ikke vel anføres som Argument mod Foranstaltninger, der maa skønnes
paakrævede eller dog hensigtsmæssige.

Vi mener hermed at have paavist, at intet Retsplejehensyn kan føre til at
stille større Krav til den, der vil procedere for Højesteret, end til den, der vil proce-
dere for Landsretten, og det vilde ogsaa være mærkeligt, om en saadan principiel
Forskel kunde begrundes, i Betragtning af, at Loven har foreskrevet, at en Række
Sager, der efter deres Beskaffenhed kan være af særdeles personlig og samfundsmæssig
Betydning, normalt skal finde deres endelige Afgørelse ved Landsretten.

Dette gælder saaledes visse Trætter vedrørende fast Ejendom, nemlig Sager
angaaende Servitutter og partielle Brugsrettigheder, Ægteskabs- derunder Separations-
og Skilsmisssager, visse Navnesager og visse Umyndiggørelsessager og sidst men ikke
mindst de vigtigste af alle Straffesager, nemlig Nævningesagerne. Skyldspørgsmaalet
kan i disse sidste Sager aldrig forelægges Højesteret, og de øvrige Sager kan kun
rent undtagelsesvis føres videre fra Landsretten.

Det er ikke uden Grund forekommet særdeles stødende, at den Advokat, hvem
det kan betroes at plædere til den endelige Afgørelse i disse særdeles vigtige Anliggender,
hvem man endog tør betro Forsvaret i Sager, der drejer sig om en Samfundsborgers
Liv og Ære, om hans og hans Families Velfærd, ikke skal være kompetent til at
procedere en Sag om godt Tusinde Kroner for Højesteret. Befolkningen har ikke
uden Grund staaet uforstaaende overfor, at det Offentlige den ene Dag kunde *beskikke*
en Samfundsborger en Advokat til at føre hans Forsvar i Nævningetinget under en
Anklage for Drab og den næste Dag formene en anden Samfundsborger at *engagere*
den samme Advokat til at føre en Sag om godt 1000 Kr. i Højesteret.

Det er efter vor Opfattelse saa langt fra, at Retspleje- eller Samfundshensyn
kan motivere den herskende stærke Begrænsning i Borgerens Ret til at vælge sin
Tillidsmand i Skranken, at tværtimod vigtige Hensyn ikke blot til Borgeren, men

1) Det synes endog mindre vel foreneligt med Retsplejelovens § 214 1. Pkt., hvori det
hedder: »Domme, Kendelser og andre Beslutninger af en Ret, der ikke beklædes af enkelt
Dommer..... vedtages ved Afstemning efter forudgaaende Raadslagning.«

2) Systemet menes opstaaet paa en Tid, da Rettens Sammensætning var mere tilfældig, og
at have tilsigtet at sikre et selvstændigt, af de ældres Autoritet uafhængigt Votum fra
de yngre Dommeres Side.